

๔๑ แม่ครับ รักผมบ้างไหม

คุณแม่ของผมเป็นแม่บ้านที่ดีมาก ตั้งใจเลี้ยงดูลูก ๆ แต่ท่านไม่ค่อยชอบผม เพราะท่านโทษว่า ผมทำให้ท่านเกือบเอาชีวิตไม่รอด เนื่องจากผมตัวโตคลอดยากมาก

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนผมอายุ ๔ ขวบ เงินของคุณแม่หาย ๓-๔ บาท ท่านจับผมมาตี ๆ ๆ หาวว่าผมขโมยเงินไปซื้อขนม ไม่ว่าผมจะอธิบายอย่างไรท่านก็ไม่เชื่อ ท่านหักนิ้วผม เอามือผมไปพาดไว้กับบันไดแล้วกดคอผม ผมเจ็บจึงสู้ด้วยการปิดมือไปมา แต่ก็สู้แรงคุณแม่ไม่ไหว ท่านกดหน้าผมลงกับพื้น ผมเจ็บจนสุดจะทน บอกกับคุณแม่ว่า ผมทนไม่ไหวแล้วนะ ท่านก็ไม่ฟัง บังคับให้ผมยอมรับ แต่ผมก็ไม่ยอมรับเพราะผมไม่ได้เอา ท่านจึงจับมือผมหักงอไปข้างหลังแล้วพาดลงกับ

บันได ผมทั้งเจ็บทั้งเหนื่อยลำธารมานที่สุดในชีวิต ผมหมดเรี่ยวแรงทรุดลงกับพื้น พอคุณแม่ปล่อยมือ ผมรู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ตกกลางคืนผมนอนเป็นไข้ เหตุการณ์ครั้งนี้ฝังใจผมมาตลอด ทำให้ผมไม่ค่อยรู้สึกผูกพันกับคุณแม่ แต่ก็ยังให้ความเคารพท่านครับ

เหตุใดคุณแม่จึงไม่ค่อยชอบผมและโทษผมว่า ทำให้ท่านเกือบเสียชีวิต กรรมใดทำให้ผมถูกคุณแม่ทำโทษอย่างโหดร้าย จนทำให้ผมลืมไม่ลงจนถึงปัจจุบันครับ

คุณครูไม่ใหญ่

คุณแม่ไม่ค่อยชอบตัวลูกและมักโทษว่า ตัวลูกเกือบทำให้ท่านตาย เพราะในอดีตชาติชาติหนึ่ง คุณแม่เคยเป็นแม่ของทาสคนหนึ่ง ที่อยู่ในความดูแลของตัวลูกในชาตินั้น ลูกได้

ใช้แรงงานทาสมากจนแม่ของทาสคนนั้นผูก
โกรธ เมื่อมาเกิดเป็นแม่ลูกกันในชาตินี้ เวร
ที่ผูกกันมาจึงบันดาลให้เรื่องไม่เป็นเรื่องเกิด
ขึ้นกับตัวลูกดังกล่าว

ตัวลูกถูกคุณแม่ลงโทษอย่างหนักตอน
อายุ ๔ ขวบ โดยหาว่าขโมยเงิน จนทำให้เกิด
เหตุการณ์ลี้มไม่ลงนั้น ก็เพราะเศษกรรมใน
ชาติที่ได้ใช้แรงงานทาสมากเกินไปดังกล่าว
ได้เคยกล่าวโทษทาสคนนั้นว่า ขโมยของกิน
ทั้ง ๆ ที่ทาสนั้นไม่ได้ขโมย และได้ลงโทษ
ทาสอย่างรุนแรง วิบากกรรมนั้นมาส่งผล

เพราะฉะนั้น จะกล่าวหาใครก็ต้อง
ศึกษาให้ดี ถ้าหากว่า เราเข้าใจผิดก็ไปขอโทษ
แล้วก็คิดใหม่ พุดใหม่ ทำใหม่ดี ๆ

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๐